

Намѣрения ферманъ въ „сиджилатитѣ“ (Соф. Нар. Библиотека) заповѣдва на властитѣ въ София, по поводъ на горния случай, щото да обръщатъ по-голѣмо внимание за запазване пжтищата и залавянето на виновницѣтъ.

Панаиря въ Сливенъ е траялъ цѣлъ мѣсець отъ края на юний до края на юлий (а Узунджовския е траялъ отъ 15 Августъ до 15 Септември). Ставалъ е въ границитѣ на „Покритата“, „Тъмна“ чаршия, подъ *салаши*, главно въ площъта наречена следъ освобождението „булевардъ“, отъ тамъ до площъта Аба-пазаръ, като свършимъ съ тоя до самата черква Св. Димитъръ. приготвленията за панаиря сж почвали още отъ мѣсець май, презъ което време идвали въ града търговци отъ Самсунъ. Синапъ, Трапезундъ, Смирна, отъ Арабия „арапи“, отъ гръцкитѣ острови „моралии“, нѣмци отъ Австрия, „бошнаци“ отъ Босна и Херцеговина и т. н., вѣнъ отъ българи, арменци, евреи и турци отъ вжтрешността на турската империя въ Европа. Тия търговци стоели въ Сливенъ дори до августъ.

Споредъ Neuschling за края на XVIII-я вѣкъ (ор. cit.), най-крупния и важенъ панаиръ въ Турция билъ въ Узунджова, на пжтя между Одринъ и Пловдивъ (Хасковско), следъ който идѣлъ тоя въ Сливенъ (въ фр. преводъ: ville située dans un cul-de-sac des montagnes du Balkan¹⁾). Вече следъ Сливенъ идѣли второстепеннитѣ панаири, въ Неврокопъ, Пиротъ, Ески-Джумая, Прилѣпъ, Янина.

За панаиря въ Сливенъ презъ 1829 г. привеждамъ думитѣ на съвременника поручикъ Eneholm (grande foire annuelle à laquelle se reunissent beaucoup de marchands d'Europe et d'Asie.²⁾) Панаиря не изчезналъ и следъ преселването на Сливенци въ 1830 г. Презъ, 1833 г. дошелъ въ града австрийския естествоизпитателъ Фривалдски (26-ий мартъ), който пише, че „въ Сливенъ всѣка година ставатъ два голѣми панаири, на които се намиратъ търговци отъ всички части на Турското царство“. (Той споменува и нѣкои особености на Сливенъ: „Поминѣка тукъ е евтинъ и простъ, *доброто вино, здравата вода и вкусния хлѣбъ* съставятъ не малко ценнитѣ особености на тоя градъ. Кѣмъ най-обичното ядене(?) тукъ принадлежи тѣй наречената „сливова мѣстъ“ (?), но освенъ това се яде много овче и козе месо. Като обикновено ястие служатъ млѣкото, граха и ориза, които тукъ сж много по-евтини, отколкото въ Унгария“. Ср. Ад. Щраусъ въ *Меб.*, VIII, стр. 315; подъ името „сливова мѣстъ“. Фривалдски говори за правената отъ шара Сливенска каша, или пѣкъ *мѣстосания ушафъ*).

¹⁾ „Градътъ разположенъ въ планинскитѣ гѣнки на Балкана“.

²⁾ „Голѣмъ годишенъ панаиръ, на който се събиратъ много търговци отъ Европа и Азия“.